

van het ziekenfonds, om door zijn aanbod tweespalt teweeg te brengen tusschen de artsen is het ingaan op dit aanbod in strijd met de collegialiteit te achten. Buitendien zal de rechthebbende op pensioen, vooral zoo de tijd, waarop dit zal ingaan, nadert, moeilijk van zijn betrekking bij het ziekenfonds kunnen afzien en daardoor zal, bij intredende moeilijkheden tusschen de artsen en het ziekenfonds, de samenwerking der artsen worden verijdeld.

Het eeregerechtshof heeft deze belangrijke uitspraak in het *ärztl. Korrespondenzblatt* voor Saksen openbaar gemaakt.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

COLLAGOL.

Ik heb het artikel gelezen van collega VAN WAVEREN. Zonder op de theoretische beschouwingen van den geachten schrijver te willen ingaan zij het mij vergund op te merken, dat het besluit, waartoe hij komt naar aanleiding van het praecipiteeren van chloorzilver tengevolge van aanwezigheid van Na Cl in de waterige oplossing physiologisch nog dient bewezen, daar een proefneming in vitro, wij weten dit maar al te goed uit de pharmacotherapie, niet altijd een parallelreactie in corpore naast zich heeft.

Een overeenkomstige aanmerking zou ik hebben kunnen maken ten aanzien van zijn proeven om de bactericiditeit van collargol te bepalen, ware niet de aanleiding tot mijn schrijven een andere.

Ik wensch nl. zeer in het kort een paar gevallen uit mijn ervaring mede te deelen, waarin ik naar ik meen mijn succes aan collorgol had te danken.

Het eerste geval betrof een meisje van 14 jaar in Magelang in moribunden toestand op mijn afdeeling opgenomen met het typische beeld van een acute paralyse van LANDRY. Men ontsla mij ervan de geheele zeer lange historia morbi hier te releveeren. Het zij voldoende er op te wijzen, dat de diagnose door mij op zoo nauwkeurig mogelijke wijze gesteld en door in consult geroepen collega's bevestigd werd. Er bestonden bij opname slik- en ademhalingsstoornissen en koorts. Ik gaf terstond een collargol-injectie en herhaalde dit nog vijfmaal binnen drie dagen. Ongeveer 2 uur na de eerste injectie was patiënte koortsvrij en werd de ademhaling weer normaal. Den volgenden dag begonnen de slikspieren weer te functioneeren en sedert trad een langzaam herstel in, waarbij de lichaamsspieren in omgekeerde volgorde van het paralytisch worden, weer in werking traden. Het volkomen herstel van patiënte heb ik niet meer bijgewoond, door mijn vertrek naar Holland.

Mijn tweede geval was een septichaemische kraamvrouw, bij wie ik een paar uur na de eerste injectie reeds een verbetering van polsfrequentie van ongeveer 140 tot 102 waarnam en na nog twee injecties de temperatuur, die vóór de injecties gemiddeld 40.4° C. was, zag dalen tot beneden 38° C. en niet meer daarboven zich verheffen. Zeven injecties in verloop van vijf dagen waren voldoende om een geheel herstel te zien volgen. De eerste injectie van collargol gaf ik intraveneus, doch de mogelijkheid van embolie, bracht mij er toe verdere injecties intraparenchymateus te verrichten.

Mijn collargol-oplossing was altijd 1 pCt. in gedestilleerd water; hiervan spoot ik telkens van vier tot tien kubieke centimeter in.

Amsterdam, 5 Sept. 1905.

H. VAN DEN HENGEL, O. v. G. O. I. L.